

гласове и призраци ѝ заповѣдватъ да иде да отбрани отечество то. Най-напрѣдъ рекли че е луда, та съ голѣма молба я пустили до кралятъ. Жанна, съ разумнители си думи и съ голѣмата си прозорливостъ, убѣдила царятъ, че е избрана отъ Бога да избави отечеството си (казватъ, тя казала тайната си само на Карла). Тя се врекла да освободи Орлеанъ и да заведе Карла въ Реймсъ, дѣто се коронясвали французскити крале. Карлъ ѝ далъ войска, съ която Жанна, облѣчена съ рицарска броня, съ бѣлъ прѣпорецъ въ ръцѣ, честито се втурила въ Орлеанъ, и до толкова насърдила Французити, шото Англичанетити били отблѣснати и напуснали обстѣпата. По цѣла Франция се расчуло за тая прочута мома; отъ всякъдѣ се стичали подъ Карловити прѣпорци; а Англичанетити се обесърчили и ударили назадъ. Карлъ самъ станалъ водачъ на войската, и заедно съ Жанна отишълъ въ Реймсъ та миналъ прѣзъ срѣдъ английската войска.

Кога се свършило коронясването, Жанна казала Карлу, че опрѣдѣлено то ѝ врѣме вече дошло, та молила да я пустане да си иде въ селото. Но кралятъ я помолилъ да остане при войската. И наистина, отъ тогава честта ѝ не работила; въ едно малко сблъскване тя паднала робиня у Бургундцити, а тии я продали на съзницитити си англичане. Англичанетити се разлютили много на Жанна за загубити си, та я завели въ Руанъ, затворили я въ тъмница и я прѣдали на съдъ, като лоша еретица и врачка. (За голѣмити работи на Жанна отъ незнаяше и отъ суевѣрие на онова врѣме мнозина нейни врагове я наричали врачка *).

*) Съдницити гледали да побъркатъ Жанна съ лукаво питане; нѣ посрештали всякога ясни къси отговори. Съдницити между друго запитвали: »Св. Екатерина и Св. Маргарита ненавиждатъ ли Англичанетити?« Жанна отговаряла: »Тии обичатъ оногова, когото обича Богъ, и не обича оногова, когото Той не обича.« »А обича ли той Англичанетити?« — »За това нѣшто азъ ништо не